

Китоби Дониёл — Яксаду ҳаштоду дюм

*Иттиҳодҳо ва набардҳои нубувватӣ: аз Селевкии қадим то
геополитикаи муосир*

Jeff Pippenger

2024-04-12

Оятҳои сездах ва чордах таърихеро муайян мекунад, ки дар он Селевк ва Филиппи Макдунӣ иттиҳоде барпо мекарданд, ва онҳо Иёлоти Муттаҳидаро, ки нахустин лашкари вакилӣ-и Рум аст, таҷассум мекунад, ва Макдуния (Юнон) рамзи Созмони Милали Муттаҳид мебошад. Дар он таърихи ибтидоӣ, иттиҳоди подшоҳи шимол (Селевк) ва Филипп (Юнон) таърихеро намояндагӣ мекунад, ки ба Ҷанги Паниум меоварад; ҷанге ки, ду аср баъдтар, номи он шаҳрак аз Паниум ба шаҳраки Қайсарияи Филиппӣ иваз карда шуд. Номи дугонаи он шаҳрак барои ёдбуди иттиҳоди Селевк ва Филиппи Макдунӣ набуд.

Номи «Қайсарияи Филиппӣ» аз дигаргуншавии таърихии шаҳри бостоние, ки бо номи Панеас ё Паниум маъруф буд, бармеояд. Ин шаҳр дар оғоз Панеас номида мешуд, зеро дар наздикии он чашмаи машҳуре воқеъ буд, ки ба ҳудои юнонии Пан бахшида шуда буд. Ин чашма, ки дар даврони бостон макони муҳими мазҳабӣ ба шумор мерафт, ба рӯди Урдун мерехт.

Дар давраи ҳукмронии подшоҳ Ҳиродуси Бузург, тақрибан дар асри I то милод, шаҳр азнавсозии назаррасро аз сар гузаронд ва васеъ ва обод карда шуд. Қайсарияи Филиппӣ аз ҷониби Ҳиродус Филиппус, яке аз писарони Ҳиродуси Бузург, чунин номгузорӣ гардид. Ӯ шаҳрро «Қайсария» ба ифтихори императори Рум Қайсар Августус номид, ва «Филиппӣ»-ро ба номи худ афзуд; бинобар ин, он «Қайсарияи Филиппӣ» гардид. Аз ин рӯ, «Қайсарияи Филиппӣ» таркибе аз «Қайсария», ки эҳтироми Ҳиродусро нисбат ба Қайсар Августус инъикос мекунад, ва «Филиппӣ», ки ба эҳтироми Ҳиродус Филиппус ишора дорад, мебошад.

Panion аз лиҳози нубувватӣ бо як иттиҳод миёни Селевк ва Филиппи Макдунӣ, инчунин бо эътилофи миёни Қайсар ва Ҳиродус Филипп вобаста аст. Ин ду эътилоф ба он иттиҳоди миёни Иёлоти Муттаҳида ва Созмони Милали Муттаҳид ишора мекунад, ки пас аз ғурупоиши Русияи Путин, ки бо Селевк ва Филипп намояндагӣ мешавад, ба вуҷуд меояд. Онҳо ҳамчунин иттиҳоди миёни Папагарӣ, ки модар аст, ва Иёлоти Муттаҳида, ки духтар аст, намояндагӣ мекунад, чунон ки Қайсар ва Филипп, ки ҳар ду намояндагони Рум буданд, онро ифода менамоянд. Дар якҷоягӣ онҳо Иёлоти Муттаҳидаро муайян мекунад, ки «аз болои жарфно ба сӯи қуввати Рум даст дароз карда, дасти онро бигирад», ва «бар фарози варта даст дароз намуда, бо Рӯҳоният дастфишорӣ кунад». Пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ, иттиҳоди сегона аллакай барпо гардидааст.

Паниум маркази ибодати юнониён ба ҳудои Панро ифода мекунад. Чашмае, ки ба ҳудои юнонии Пан бахшида шуда буд, дар он замон ҳамчунин бо номи «Дарвозаҳои дӯзах»

маъруф буд, ва вақте ки Исо ба он ҷо омад, сухани Ў дар бораи «Дарвозаҳои дӯзах» муборизаеро муайян месозад миёни вижагиҳои сиёсӣ ва динии Юнон (чаҳонгарой) ва протестантизми муртад, ки дар айёми охир ба амал меояд. Ин ҳамон набардест, ки нахуст аз ҷониби Президенти сарватманд оғоз гардида, олами Юнонро дар ояти дуҷум ба ҷунбиш овард. Он як ҷанги берунии умумичаҳонӣ аст ва ҷамчунин як ҷанги дохилӣ бо Иёлоти Муттаҳида мебошад.

Дини чаҳонигарой, дини аждаҳост, ки дар шароити муосири мо дини woke-ism аст. Дар соли 2020, он ҳайвони аз вартаи беҳад баромада, ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй шинохта шудааст, қудрати сиёсӣ ва динии худро зоҳир намуда, ҳар ду шоҳи ҳайвони заминро кушт. Он вартаи беҳад, дар қатори чизҳои дигар, бо «Чашмаи Пан», ки дарёи Урдунро ғизо меод, ифода меёбад.

Дар мифологияи юнонӣ, Пан бо табиат, ваҳшоният ва мусиқии рустой алоқаманд доништа мешуд, ва ҳузури чашмае, ки ба ӯ бахшида шуда буд, барои ибодаткунандагон аҳамияти динӣ дошт. Худои Пан аксаран бо пойҳо, шоҳҳо ва ғӯшҳои буз тасвир мешавад. Пан худои ҷӯпонон ва рамаҳо шумурда мешуд ва бисёр вақт ҳамчун маъбӯде шӯху маккор муаррифӣ мегардид, ки дар ҷангалҳо ва кӯҳистон шодиву бозӣ мекард. Тасвири Пан ҳамчун маъбӯди бузпой бо боби ҳаштуми китоби Дониёл мувофиқат дорад, ки дар он Юнон бо такабуз намоёндагӣ шудааст. Бузҳо дар Юнони бостон ҳайвоноти маъмули ҳонагӣ буданд ва аксаран дар минтақаҳои кӯҳистоне дида мешуданд, ки бовар мерафт Пан дар он ҷо сайр мекунад. Ин тарзи тасвир ба ҷузъи барҷастаи иконографияи Пан табдил ёфт ва дар санъат ва адабиёти юнонӣ, ки худоро тасвир мекарданд, аз ҷумла дар пули миллии он кишвар, боқӣ монд.

Ҳангоме ки Исо ба Қайсарияи Филиппӣ омад, Ў эълон кард, ки «дарвозаҳои дӯзах» бар калисо ғолиб нахоҳанд омад. Он чи Петрус дар ҷавоб ба саволи Исо гуфта буд, дар таърих ва анъанаи масеҳӣ ҳамчун «Эътирофи Масеҳӣ» фаҳмида мешавад.

Чун Исо ба худуди Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдони Худ пурсид ва гуфт: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ; баъзеҳо — Ильёс; ва дигарон — Ирмиё ё яке аз анбиё». Ў ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?» Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Хай». Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Хушо ба ҳоли ту, эй Шимъӯн ибни Юнус, зеро инро ба ту ҷисм ва хун ошкор накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар чиро, ки бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар чиро, ки бар замин во кунӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд». Он гоҳ ба шогирдони Худ амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ў Исои Масеҳ аст. Матто 16:13–20.

Ин порча аҳамияти бузург дорад, зеро он лаҳзаи ҳалкунандаеро дар хизмати Исои Масеҳ ва дар ташаккули илоҳиёти масеҳӣ ифода мекунад. Эътирофи Петрус, ки Исо Масеҳ, Писари Худои зинда аст, ҳамчун бунёди имони масеҳӣ ва санги кунҷие доништа мешавад, ки калисо

бар он бино мегардад. Ибораи «бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард» дар анъанаи католикӣ ҳамчун ишора ба худи Петрус тафсир мешавад, ки Исо ўро ҳамон «санг» мешиносонад, ки калисо бар он бино хоҳад шуд. Ин тафсир дар илоҳиёти католикӣ ҳамчун асоси авлавият ва ҳокимияти папа хизмат мекунад.

Дар илоҳиёти протестантӣ, «санг» на ба шахси Петрус ишора мекунад, балки ба эътирофи имони Петрус ба Исо ҳамчун Масеҳ ва Писари Худо. Бар пояи ин назар, таҳкурсии калисо на Петрус, балки эътирофест, ки Исо Масеҳ ва Писари Худост. Новобаста аз тафсири илоҳиётӣ, Эътирофи Петрус дар Матто 16:13–20 порчае марказӣ ва бунёдӣ дар эътиқоди масеҳӣ ба шумор меравад, ки бар шахсияти Исо ҳамчун Масеҳ ва Писари Худо таъкид мекунад ва рисолат ва мақсади калисоро тасдиқ менамояд.

Дар мақолаи пешин мо порчаеро аз «Орзуи асрҳо» пешниҳод кардем, ки дар он Хоҳар Уайт баъзе аз масъалаҳои марбут ба сафари Масеҳ ба Қайсарияи Филиппиро муайян месозад. Яке аз нуктаҳо, ки ӯ зикр мекунад, ин аст, ки Масеҳ шогирдонро аз таъсири яҳудиён дур бурда буд, то таълимоти Қайсарияи Филиппиро баён намояд.

«Исои Масеҳ ва шогирдони Ё ҳоло ба яке аз шахрҳои наздики Қайсарияи Филиппӣ расида буданд. Онҳо берун аз ҳудуди Чалил буданд, дар минтақае ки бутпарастӣ дар он ҳукмфармо буд. Дар ин ҷо шогирдон аз таъсири ҳокимонаи яҳудият дур карда шуда, ба парастии халқҳои бутпараст наздиктар оварда шуданд. Дар гирди онҳо шаклҳои хурофоту воҳимае намоён буданд, ки дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон вучуд доштанд. Исо меҳост, ки дидани ин чизҳо онҳоро водор созад, то масъулияти худро нисбат ба халқҳои бутпараст эҳсос кунанд. Дар муддати будубоши Худ дар ин минтақа, Ё саъй мекард, ки аз таълим додани мардум канора ҷӯяд ва Худро бештар ба шогирдонаш бахшад».

«Орзуи асрҳо», 411.

18 июли соли 2020 Масеҳ шогирдони 11 сентябри соли 2001-ро аз нуфузи адвентизми Лоудикия хорич намуд. Ноумедии аввал дар масали даҳ бокира ҷудои ҳаракатро аз ҷамъомади масҳаракунандагоне ба вучуд овард, ки дар ҳоли паси сар шудан буданд. Ин ҳақиқат дар таърихи миллерӣ 19 апрели соли 1844 ба иҷро расид, ва боз 18 июли соли 2020. Сипас таърихи вақти таъхир оғоз ёфт, ва он дар ҳар ду ҳаракати ғариштаи аввал ва сеюм нишони «Ҳақиқат»-ро дорост.

Аввалин ноумедӣ нахустини се аломати роҳ аст, ва ин таърих бо Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844, ки «заминларзаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳро тимсолан нишон медиҳад, ба анҷом мерасад. Оғоз, ҳарфи аввали алифбои ибронӣ, ноумедиро ифода мекунад, ва анҷом, ҳарфи бисту дуюми алифбои ибронӣ, низ ноумедиро ифода мекунад. Ҳарфи сздаҳум, ки исёнро ифода менамояд, ноумедии бокирагони нодонро муайян мекунад, ки ҳолати гумшудаи худро ошкор месозанд, вақте ки нидо дар нисфи шаб муайян мекунад, ки кӣ барои бӯҳрон омода шудааст ва кӣ омода нашудааст. Бисту ду ҳарфи алифбои ибронӣ рамзи ҳамбастагии Илоҳият бо инсониятро ифода мекунанд, ки дар дохили он таърих ба анҷом расонида мешавад, ҳарчанд таърихи миллерӣ Қодеши аввалро намояндагӣ мекунад, ва таърихи мо имрӯз Қодеши охиrho намояндагӣ мекунад.

Ин ду хатт мувозӣ мебошанд, аммо яке нокомии қавми Худоро ифода мекунад ва дигаре пирӯзии қавми Худоро. Андак пеш аз салиб, Исо шогирдони Худро ба Панюм овард, ҳамон тавре ки Ў шогирдони айёми охири Худро ба Панюм овардааст; ва бо ин амал Ў иҷозат дод, ки як ноумедӣ шогирдони айёми охири Ўро аз «таъсири идоракунонда»-и адвентизми Лоудикия, ки дар таърихи Матто боби шонздаҳум бо «яхудият» муаррифӣ шудааст, чудо созад. Бо ин кор, Ў ҳамчунин дар айни замон шогирдони Худро ба тамоси наздиктаре бо бутпарастӣ овард ва ба ин васила муҳити фаъолияти шогирдони айёми охири Худро муаррифӣ намуд, ки ҳоло дар зуҳури комилан густаришёфтаи қудрати шайтонӣ зиндагӣ мекунад, ки бо низомҳои муосири иртибототӣ ифода шудааст; низомҳои ки барои роҳнамоӣ қардани тамоми ҷаҳон ба қабули нишони ҳайвон ба кор бурда мешаванд.

Таърихи Қайсарияи Филиппӣ бо таърихи Ҷанги Паниюм ва бо оятии сиздаҳ то понздаҳ мувофиқат мекунад. Масеҳ ва шогирдони Ў дар сояи салиб истода буданд, ки ин шогирдони айёми охирини Ўро, ки дар сояи қонуни якшанбе меистанд, намунавор нишон медиҳад. Дар он ҷо, дар оятии сиздаҳ то понздаҳ, ки Қайсарияи Филиппӣ буд, ва ҳамчунин Ҷанги Паниюм, ки он ҷоест, ки мо имрӯз дар он меистем, Масеҳ оғоз намуд, ки ба шогирдони Худ дар бораи он чӣ ки дар оятии шонздаҳ рӯй додани буд, таълим диҳад.

«Ў меҳост ба онҳо аз азобу уқубате, ки Ўро интизор буд, хабар диҳад. Аммо аввал танҳо канор рафт ва дуо гуфт, то дилҳои онҳо барои пазируфтани суханони Ў омода гарданд». Хоҳиши асрҳо, 411.

Пеш аз он ки Масеҳ ба шогирдони Худ дар бораи салиб сухан гӯяд, Ў нахуст дур рафт, ё таъхир қард; ҳамин тавр Ў замони таъхирро дар масал ва дар таърих аз 18 июли соли 2020 то июли соли 2023 нишон дод.

«Ҷангоми ба онҳо ҳамроҳ шуданаш, Ў дарҳол он чиро, ки меҳост ба онҳо бифаҳмонад, баён накард. Пеш аз ин, Ў ба онҳо фурсат дод, ки имони худро ба Ў эътироф кунанд, то барои озмоиши дарпешистода қувват ёбанд». The Desire of Ages, 411.

Дар моҳи июли соли 2023, Худованд ба онҳое, ки бо ноумедӣ алоқаманд буданд, имконият дод, то имони худро баён намоянд. Ў инро бо кушодани паёми Ҷизқил боби сию ҳафтум ба ҷо овард, ки он тасдиқи паёми 11 сентябри соли 2001 буд. Ин ҳамон риштае буд, ки вақти муҳригузорию аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни наздики якшанбе ба ҳам мепайваст. Ў инро бо ҷой додани ноумедии 18 июли соли 2020 дар сохтори ҳақиқат анҷом дод, зеро онҳое, ки омода буданд бубинанд, метавонистанд дарк кунанд, ки ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ мавзӯе дорад, ки дар тамоми таърихи муқаддаси ҳоси он ҷараён меёбад.

Дар рӯзҳои охир, паёми войи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расид; сипас паёми бардурӯғи войи сеюм эълон қарда шуд, ки боиси навмедӣ гардид; аммо паёме, ки онҳоро пас аз сеюним рӯз аз ҳолати мурда, устухонҳои хушк ва пароканда буданашон боз ба ҳаёт баргардонд, паёми чор бод буд, ки ҳамон войи сеюм низ мебошад.

Шогирдони рӯзҳои охир метавонанд бубинанд, агар хоҳанд бубинанд, ки се аломати роҳи муҳригузорию яксаду чилу чор ҳазор дар ҳар қадам ҳамон як мавзӯ мебошанд, ва дар қадами

дуюм исён, ки бо ҳарфи сездаҳуми алифбои ибронӣ ифода шудааст, паёмро ҳамчун «Ҳақиқат» тасдиқ намуд. Шоҳиди дуюме, ки Худованд фароҳам овард, дар он воқеият буд, ки ноумедии аввали ҳаракатҳои ислоҳотии пешин бар исён бар зидди иродаи ошкоршудаи Худо асос ёфта буд, хоҳ он Мусо бошад, ки писарашро хатна накард, ё Уззо, ки ба сандук даст расонд, ё Марто ва Марям, ки ба каломи Исо дар бораи марги Лаъзор шубҳа карданд. Ягона хатти ислоҳоте, ки ин воқеиятро дастгирӣ накард, яъне он ки ноумедии аввал бар нофармонӣ асос ёфта буд, ҳаракати ислоҳотии миллериён буд, аммо дар ҳамон вақт низ нишон дода шуд, ки таърихи миллериён аломатҳои роҳи дохилие дошт, ки бар ҳақиқати ҳаштум, ки аз ҳафт аст, асос ёфта буданд.

Ин воқеият, ки ҳаштум аз миёни ҳафт аст, чузъи муҳими Ваҳйи Исои Масеҳ мебошад, ки ҳоло муҳраш кушода мешавад; ва гузариши ҳаракати миллериити Филадельфия ба сӯи калисои Лоадикия аломати роҳе буд, ки муайян месохт кай ҳаракати лоадикиягии фариштаи сеюм ба ҳаракати филадельфиягии яксаду чилу ҳафтор ҳазор мегузарад. Пас, ҳамин воқеият, ки ноумедии аввалини миллериитиён бидуни он ки ҳаракати онҳо нофармониро зоҳир намояд, ба амал омад, муқобилгузорино барои ҳамон аломати роҳ дар рӯзҳои охир фароҳам овард, ки дар он ҷо ҳаракати лоадикиягии фариштаи сеюм нофармонӣ хоҳад кард ва ноумедино ба вучуд хоҳад овард; ва бо ин амал бо аломати роҳи миллериитӣ мутобиқ хоҳад шуд ва мантиқи зарурино барои дидани он ба вучуд хоҳад овард, ки ҳаракати яксаду чилу ҳафтор ҳазор ҳаштум аст, ки аз миёни ҳафт мебошад.

Дар моҳи июли соли 2023, Худованд «овозе дар биёбон»-ро бархезонд, то қавми охирзамони Худро барои бӯҳрони қонуни якшанбе омода созад; ва чун Ё пас аз даранг кардан дар ду назди шогирдон бозгашт, ба онҳо фурсат дод, ки имони худро изҳор намоянд. Дар рӯзҳои Масеҳ, паём хидмати таъмиди Ё буд — он нуқтае, ки дар он Исо, Исои Масеҳ гардид. Он аломати роҳ бо 11 сентябри соли 2001 мувофиқат мекунад, ва аз шогирдони Ё пурсида шуд, ки мардум дар бораи Ё чӣ фикр доранд, ва сипас аз худи шогирдон пурсида шуд, ки онҳо дар бораи Масеҳ чӣ меандешанд.

«Чун ба онҳо пайваст, Ё дарҳол он чизеро, ки мехост ба онҳо бирасонад, баён накард. Пеш аз он ки ин корро анҷом диҳад, Ё ба онҳо фурсат дод, то имони худро ба Ё эътироф намоянд, то ки барои озмоиши оянда қувват ёбанд. Ё пурсид: “Мардум Мани Писари Одамо кӣ мегӯянд?”»

«Мутаассифона, шогирдон маҷбур шуданд иқрор намоянд, ки Исроил Масеҳи худро нашинохт. Баъзеҳо, дар ҳақиқат, вақте мӯъҷизаҳои Ёро диданд, Ёро Писари Довуд эълон карда буданд. Издиҳоме, ки дар Байт-Сайдо сер карда шуда буданд, мехостанд Ёро подшоҳи Исроил эълон намоянд. Бисёриҳо омода буданд Ёро ҳамчун пайғамбар қабул кунанд; аммо ба Ё ҳамчун Масеҳ имон надоштанд». The Desire of Ages, 411.

Аксарияти адвентизм ба вои сеюми 11 сентябри соли 2001 имон наоварданд. Онҳо ба бархе аз мӯъҷизаҳои Каломи нубувватие, ки дар ин ҳаракат пешниҳод шуда буданд, бовар мекарданд, ва баъзеҳо мефаҳмиданд, ки паёми 11 сентябри соли 2001 унсурҳое аз ҳақиқат дошт, аммо онҳо даъвоҳои 11 сентябри соли 2001-ро ба таври ҳақиқӣ бовар накарданд.

Иддаои 11 сентябри соли 2001 пешакӣ бо иддаои 11 августи соли 1840 тимсол шуда буд, ва ин иддао аз ҷониби хоҳар Уайт ҳангоми шарҳ додан бар иҷрошавии 11 августи соли 1840 баён гардидааст. Ё чунин изҳор дошт:

«Дар айнӣ он вақте ки муайян шуда буд, Туркия, ба воситаи сафирони худ, Ҳимояи қудратҳои муттаҳиди Аврупо ро пазируфт ва ба ин васила худро зер назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро дақиқан иҷро кард. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи мардум ба дурустии усулҳои тафсири нубувватӣ, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, бовар ҳосил намуданд, ва ба ҳаракати омадани Масеҳ тақони аҷиб бахшида шуд. Мардони донишманд ва соҳибмақом бо Миллер ҳам дар мавзба ва ҳам дар наشري назарҳои ӯ ҳамроҳ шуданд, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор бо суръат густариш ёфт». The Great Controversy, 334, 335.

Он чи 11 августи соли 1840 тасдиқ гардид, ин буд, ки назариёти пешгӯёнаи Миллер дуруст буданд; ва иддаои 11 сентябри соли 2001 тасдиқи он аст, ки назариёти пешгӯёнаи Future for America дуруст мебошанд. Анбӯҳи тавбанакардаи моҳи июли соли 2023 наметавонист ва наметавонист ин муқаддимаро бипазирад, ки методологияе, ки Масеҳ тарҳрезӣ намудааст ва ба Future for America супурда шудааст, дар воқеъ ҳамон методологияи борони охир аст. Аммо баъд Масеҳ аз шогирдони Худ пурсид, ки онҳо, на анбӯҳ, чӣ фикр доранд.

«Ҳоло Исо саволи дуумро, ки ба ҳуди шогирдон дахл дошт, ба миён гузошт: “Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?” Петрус дар ҷавоб гуфт: “Ту Масеҳӣ, Писари Худои зинда.”»

«Аз ибтидо Петрус бовар дошт, ки Исо Масеҳ аст. Бисёре аз дигарон, ки бо мавзбаи Яҳёи Таъмиддиханда маҳкум гардида, Масеҳро пазируфта буданд, ҳангоми зиндонӣ шудан ва ба қатл расидани Яҳё нисбат ба рисолати ӯ ба шак афтоданд; ва акнун онҳо низ шак мекарданд, ки Исо ҳамон Масеҳест, ки дер боз мунтазири Ё буданд. Бисёре аз шогирдон, ки бо шавқи сӯзон интизор буданд Исо бар тахти Довуд ҷой гирад, вақте дарёфтанд, ки Ё чунин ният надорад, Ёро тарк карданд. Аммо Петрус ва ҳамроҳонаш аз вафодории худ рӯй нагардониданд. Рафтори ноустувори қасоне, ки дирӯз ситоиш мекарданду имрӯз маҳкум месохтанд, имони пайрави ҳақиқии Начотдихандаро барҳам наод. Петрус эълон кард: “Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай”. Ё мунтазир нашуд, ки ҷалолҳои подшоҳона Худовандашро тоҷгузори кунанд, балки Ёро дар хори Ё пазируфт.»

«Петрус имони дувоздаҳро ифода карда буд. Бо вучуди ин, шогирдон ҳанӯз аз дарки рисолати Масеҳ бисёр дур буданд. Муҳолифат ва таҳрифи қоҳинон ва ҳокимон, гарчанде ки наметавонист онҳоро аз Масеҳ рӯйгардон созад, боз ҳам боиси сардаргумии бузурги онҳо мешуд. Онҳо роҳи худро равшан намедиданд. Таъсири тарбияи аввалини онҳо, таълимоти раббӣ ва қудрати анъана ҳанӯз дидгоҳи онҳоро нисбат ба ҳақиқат монъа мешуд. Гоҳ-гоҳ нурҳои гаронбаҳои рӯшноӣ аз Исо бар онҳо метобиданд, аммо бисёр вақт онҳо монанди одамоне буданд, ки дар миёни сояҳо ламс-ламс роҳ меҷӯянд. Аммо дар ҳамин рӯз, пеш аз он ки онҳоро рӯ ба рӯи озмоиши бузурги имонашон оваранд, Рӯҳулқудс бо қудрат бар онҳо қарор гирифт. Барои андаке вақт ҷашмони онҳо аз «ҷизҳои дидашаванда» баргардонда шуда, то «ҷизҳои ноида» бингаранд. 2 Қўринтиён 4:18. Дар зери пӯшиши инсоният онҳо ҷалоли Писари Худоро дарк карданд.»

«Исо ба Петрус дар ҷавоб гуфт: “Хушо ту, эй Шимъун ибни Юнус; зеро на ҷисм ва хун инро бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.”» «Орзуи асрҳо», 412.

Эътирофи Петрус, ки Масеҳ Писари Худост, бевосита ба саволи озмоишии он таърих посух гуфт. Вақт расида буд, ки Масеҳ, чунон ки Каломи нубуввати Худо муқаррар намудааст, зоҳир гардад; ва танҳо онҳое, ки он ҳақиқатро мепазируфтанд, ба шумори касоне дохил мешуданд, ки дар гуфтаи Петрус намояндагӣ шудаанд. Петрус намояндаи онҳост, ки паёми дар 11 сентябри соли 2001 муқарраршударо қабул мекунад ва эътироф менамоянд, ки Исо Писари Худост. «Петрус имони он дувоздаҳро баён карда буд», ва он дувоздаҳе, ки ӯ намояндагӣ мекард, яксаду чилу чор ҳазор буданд. Аз ин сабаб, Масеҳ дар он порча номи Петрусро аз Шимъун Бар-Юно ба Петрус иваз кард.

«Шимъун» маънои «шунаванда»-ро дорад, ва «бар» маънои «писари»-ро, ва Юнус маънои «кабӯтар»-ро дорад. Шимъун намояндаи онҳое буд, ки паёми кабӯтарро мешуниданд, ки он рамзи ҳақиқи марбут ба таъмиди Исо буд, ҳангоме ки ӯ Масеҳ гардид, бо қудрат тадҳин ёфт, чунон ки ин ба таври рамзӣ бо фуруд омадани Рӯҳулқудс дар сурати кабӯтар ифода ёфта буд.

Хатҳои ислоҳот ба яқдигар мувозӣ мебошанд, ва Юҳанно миллериёно намояндагӣ мекунад, ки 11 августи соли 1840 китоби хурдро хӯрданд. Ирмиё бо он воқеа мувофиқат мекунад, ва ҳангоме ки ӯ китоби хурдро хӯрд, он ғоҳ ба номи Худо хонда шуд.

Каломи Ту ёфт шуд, ва ман онро хӯрдам; ва каломи Ту барои ман шодмонӣ ва сурури дилам гардид; зеро ки ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо. Ирмиё 15:16.

Ҳангоме ки Худованд бо Абром аҳд баст, ӯ номи ӯро ба Иброҳим иваз кард, чунон ки бо Сорай ва Яқуб низ чунин кард. Ивази ном муносибати аҳдиро ифода мекунад, ва дар он нишонаи роҳе, ки рамзи Илоҳӣ фуруд меояд, қавми Худо бояд паёмро бихӯранд, ба аҳд дохил шаванд, ва он ғоҳ номи онҳо иваз карда мешавад. Шимъун Бар-Юнус, ҳамчун намояндаи шогирдони замони Масеҳ, онҳоро намояндагӣ мекард, ки паёми «кабӯтар»-ро «шуниданд».

Вақте ки ӯ шаҳодат дод, ки эътироф кардааст, ки дар он нишона Исо Масеҳ гардид ва ӯ Писари Худо буд, ва ҳамаи он чи ин дар бар мегирад, он ғоҳ Масеҳ номи ӯро ба Петрус иваз кард. ӯ паёмеро баён карда буд, ки қавми аҳди Масеҳ дар он таърих қабул намуданд, ва бо ин амал ӯ ҳамчунин саду чилу чор ҳазор нафари рӯзҳои охири тимсол намуд.

Ҳарфи «Р» ҳарфи шонздаҳуми алифбои англисӣ аст, ва ҳарфи «Е» ҳарфи панҷуми алифбо аст, ва ҳарфи «Т» ҳарфи бистум аст, ҳарфи «Е» такрор мешавад, ва ном бо ҳарфи «R», ки ҳарфи ҳаҷдахум аст, анҷом меёбад. Шонздаҳ «зарб» панҷ, «зарб» бист, «зарб» панҷ, «зарб» ҳаҷдах баробар ба яксаду чилу чаҳор ҳазор аст. Забоншиноси Аҷоиб ба Петрус ба забони ибронӣ сухан гуфт, ва Аҳди Ҷадид ба забони юнонӣ навишта шуд, ва тарҷумонҳои Нусхаи Подшоҳ Ҷеймс Аҳди Ҷадидро ба забони англисӣ таҳия карданд.

Бо вучуди се қадами фарккунандаи забонҳо, Масеҳ, ки Писари Худост, Забоншиноси Аҷоиб ва Шуморкунандаи Аҷоиб, дар боби шонздаҳуми Матто намунае аз мӯҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазорро ҷой дод, ки бо Ҷанги Паниум ва сафари Ё ба Қайсарияи Филиппӣ мувофиқат мекунад. Ё ин корро ба воситаи ихтиёри Худ бар забон ва ададҳо анҷом дод, зеро Ё ҳам Палмонӣ (Шуморкунандаи Аҷоиб) аст, ва ҳам Калом (Забоншиноси Аҷоиб).

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Қариб ба ду ҳазор сол пеш, овозе бо аҳамияти асроромез дар осмон, аз тахти Худо, шунида шуд: «Инак, Ман меоям». «Қурбонӣ ва ҳадия нахостӣ, балки барои Ман ҷасаде муҳайё кардӣ.... Инак, Ман меоям (дар тӯмори Китоб дар бораи Ман навишта шудааст), то иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам». Ибриён 10:5–7. Дар ин суханон амалӣ гардидани мақсаде эълон мешавад, ки аз азал пинҳон нигоҳ дошта шуда буд. Масеҳ дар остонаи он буд, ки ба ҷаҳони мо биёяд ва ҷисм гардад. Ё мегӯяд: «Барои Ман ҷасаде муҳайё кардӣ». Агар Ё бо он ҷалоле зоҳир мегашт, ки пеш аз офариниши ҷаҳон ҳамроҳи Падар аз онӣ Ё буд, мо нури ҳузури Ёро тоқат карда наметавонистем. То ки мо онро бубинем ва набуд нагардем, зуҳури ҷалоли Ё пӯшида карда шуд. Илоҳияти Ё ба инсоният ниқоб гирифта буд, — ҷалоли нонамоён дар сурати намоёни инсонӣ.

«Ин мақсади бузург пешакӣ дар навъҳо ва рамзҳо сояфкан гардида буд. Буттаи сӯзон, ки дар он Масеҳ ба Мусо зоҳир шуд, Худоро ошкор намуд. Рамзе, ки барои ифодаи Илоҳият баргузида шуда буд, буттаи фурутане буд, ки ба назар гӯё ҳеҷ ҷозибасе надошт. Дар он Беинтиҳо ҷой гирифта буд. Худои саршор аз раҳм ҷалоли Худро дар рамзе бисёр фурутан пинҳон дошт, то Мусо битавонад ба он назар кунад ва зинда бимонад. Ҳамин тавр, дар сутуни абр рӯзона ва сутуни оташ шабона, Худо бо Исроил муошират мекард, иродаи Худро ба одамон ошкор месохт ва файзи Худро ба онҳо ато менамуд. Ҷалоли Худо фуру нишонда шуда буд ва азамати Ё пӯшида, то биниши заифи одамони маҳдуд тавонад онро бубинад. Ҳамин тавр Масеҳ мебоист дар “ҷисми хориӣ мо” (Филиппиён 3:21, R. V.), “дар монандии одамон” биёяд. Дар назари ҷаҳон Ё ҳеҷ хусне надошт, то мардум Ёро орзу кунанд; вале Ё Худои мучассам, нури осмон ва замин буд. Ҷалоли Ё пӯшида, бузургӣ ва азамати Ё ниҳон карда шуда буд, то битавонад ба одамони ғамгин ва озмудашуда наздик шавад.»

«Худо ба Мусо барои Исроил амр фармуд: “Ва барои Ман мақдисе бисозанд, то ки дар миёни онҳо сокин шавам” (Хуруҷ 25:8), ва Ё дар он мақдис, дар миёни қавми Худ, иқомат дошт. Дар тӯли тамоми саргардонии пурмашаққати онҳо дар биёбон, рамзи ҳузури Ё бо онҳо буд. Ҳамин тавр Масеҳ хаймаи Худро дар миёни урдугоҳи инсонии мо барпо намуд. Ё хаймаи Худро дар канори хаймаҳои одамон афрохт, то ки дар миёни мо сокин шавад ва моро бо сифат ва ҳаёти илоҳии Худ ошно гардонад. “Калом ҷисм гардид, ва дар миёни мо хайма зад (ва мо ҷалоли Ёро дидем, ҷалоле чун аз Писари Яғонаи аз Падар), пур аз файз ва ростӣ.” Юҳанно 1:14, R. V., margin.»

«Азбаски Исо омад, то бо мо сокин гардад, мо медонем, ки Худо бо озмоишҳои мо ошноӣ ва бо ғамҳои мо ҳамдард аст. Ҳар як писар ва духтари Одам метавонад дарк намояд, ки Офаридгори мо дӯсти гунаҳкорон аст. Зеро дар ҳар таълимоти файз, ҳар ваъдаи шодӣ, ҳар амали муҳаббат, ҳар ҷозибаси илоҳӣ, ки дар ҳаёти Наҷотдиҳанда бар

замин зоҳир гардидааст, мо «Худо бо мост»-ро мебинем.»

«Шайтон қонуни муҳаббати Худоро ҳамчун қонуни худпарастӣ муаррифӣ мекунад. Ё изҳор медорад, ки барои мо ба аҳкоми он итоат кардан ғайриимкон аст. Сукути нахустпадарони мо, бо тамоми мусибате ки аз он натиҷа додааст, ё бар гардани Офаридгор меандозад ва мардумро водор месозад, ки ба Худо ҳамчун муаллифи гуноҳ, ранҷу азоб ва марг назар кунанд. Исо бояд ин фиребро ошкор месохт. Чун яке аз мо, Ё бояд намунаи итоатро нишон медод. Барои ҳамин Ё табиати моро бар Худ гирифт ва аз таҷрибаҳои мо гузашт. «Зеро лозим буд, ки Ё аз ҳар ҷиҳат ба бародарони Худ монанд гардад». Ибриён 2:17. Агар мо мачбур мебудем чизеро таҳаммул кунем, ки Исо онро аз сар нагузаронида бошад, пас дар ин маврид Шайтон қудрати Худоро барои мо нокифоя нишон медод. Бинобар ин Исо «дар ҳар бобат мисли мо озмуда шуд». Ибриён 4:15. Ё ҳар озмоишро таҳаммул кард, ки мо ба он дучор мешавем. Ва Ё ба нафъи Худ ҳеҷ қудрате ба қор набурд, ки ба мо озодона пешниҳод нашоуда бошад. Чун инсон, Ё бо васаса рӯ ба рӯ шуд ва бо қуввате ки Худо ба Ё дода буд, ғолиб омад. Ё мегӯяд: «Хости Туро, эй Худои ман, ба ҷо оварданро дӯст медорам; ва шарияти Ту андаруни дили Ман аст». Забур 40:8. Ҳангоме ки Ё мегашт ва некӣ мекард ва ҳамаи онҳоро, ки аз ҷониби Шайтон азият мекашиданд, шифо медод, Ё ба мардум ҳислати қонуни муҳаббати Худо ва табиати хизмати Ёро равшан менамуд. Ҳаёти Ё шаҳодат медиҳад, ки барои мо низ итоат кардан ба шарияти Худо мумкин аст.

«Ба воситаи инсонияти Худ, Масеҳ ба инсоният даст расонд; ба воситаи илоҳияти Худ Ё ба тахти Худо мечаспад. Ҳамчун Писари одам, Ё ба мо намунаи итоатро дод; ҳамчунин Писари Худо, Ё ба мо қудрат медиҳад, то итоат намоем. Ин Масеҳ буд, ки аз бутта дар кӯҳи Ҳуриб ба Мӯсо суҳан гуфта, гуфт: “ҲАСТАМ ОН КИ ҲАСТАМ.... Ҳамин тавр ба банӣ-Исроил бигӯ: ҲАСТАМ маро назди шумо фиристодааст”. Хуруҷ 3:14. Ин гавари раҳиҳои Исроил буд. Пас, вақте ки Ё “дар шабоҳати одамон” омад, Худро ҲАСТАМ эълон намуд. Кӯдаки Байт-Лаҳм, Начотдиҳандаи ҳалим ва фурутан, Худост, ки “дар ҷисм зоҳир шуд”. 1 Тимотиюс 3:16. Ва ба мо Ё мегӯяд: “МАН Ҷӯпони некӯ ҳастам”. “МАН Нони ҳаётбахш ҳастам”. “МАН Роҳ, Ҳақиқат ва Ҳаёт ҳастам”. “Ҳама қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст”. Юҳанно 10:11; 6:51; 14:6; Матто 28:18. МАН қафолати ҳар ваъда ҳастам. МАН ҳастам; натарсед. “Худо бо мост” қафолати раҳиҳои мо аз гуноҳ ва итминони қудрати мо барои итоат ба шарияти осмон аст». The Desire of Ages, 23, 24.